

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 7C/88/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813212465
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Melníková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2014:8813212465.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Martinou Melníkovou v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Karadžičova 8, 821 08 Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Karadžičova 8, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava proti žalovanému: I. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX D. T. U.B. - Č., Š. B. G. M., t.č. na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou I. H., súdnou tajomníčkou Okresného súdu Humenné o zaplatenie 2.729,13 Eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.048,49 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 669,11 Eur od 13.03.2013 do zaplatenia a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

Žalovanému sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podaným žalobným návrhom zo dňa 11.10.2013 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.729,13 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.179,03 Eur od 13.03.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., poskytla žalovanému na základe úverovej zmluvy č. 0562724626 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 26.08.2009 úver s dohodnutou výškou ročnej úrokovej sadzby 16,3 % ročne, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť formou pravidelných mesačných splátok s dátumom splatnosti pôvodne dohodnutej poslednej mesačnej splátky úveru dňa 20.08.2013. V rozpore so zmluvnými dojednaniami žalovaný svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky istiny a úrokov z úveru neplnil riadne a včas v lehotách splatnosti, čím nastal prípad porušenia podmienok úverovej zmluvy podľa ust. čl. 7.6.1 písm. a) Všeobecných obchodných podmienok úverovej zmluvy. Vzhľadom na trvajúce omeškanie žalovaného s platením dohodnutých splátok istiny a úrokov z úveru právny predchodca žalobcu listom zo dňa 27.02.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru v súlade s ustanovením bodu 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok, čím sa pohľadávka z úverovej zmluvy v celkovej výške 2.946,98 Eur pozostávajúca z istiny v sume 2.179,03 Eur nesplatených úrokov a poplatkov za správu úveru v sume 767,95 Eur stala v celom rozsahu splatnou. Právny predchodca žalobcu v písomnom oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zároveň vyzval žalovaného na okamžitú úhradu dlžnej sumy 2.946,98 Eur s príslušenstvom v lehote 10 dní od prevzatia oznámenia. Toto oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 02.03.2013 v súlade s ust. článku 10 bod 10.3 Všeobecných obchodných podmienok a žalovaný svoj záväzok v poskytnutej lehote splatnosti do 12.03.2013 nezaplatil a voči žalobcovi je tak od 13.03.2013 v omeškaní so zaplatením pohľadávky z úverovej zmluvy v celkovej výške 2.946,98 Eur, pozostávajúcej z istiny nezaplatenej časti úveru v

sume 2.179,03 Eur, nesplatených úrokov a poplatkov v sume 767,95 Eur, z čoho riadne zmluvné úroky predstavujú sumu 499,27 Eur a poplatky za správu úveru v sume 50,83 Eur. Pre omeškania s platením peňažného záväzku si podľa ustanovenia § 517, ods. 2 Občianskeho zákonníka žiada priznať aj úroky z omeškania vo výške 8,75 % od 13.03.2013 do zaplatenia. Ďalej uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., ako postupcom a spoločnosťou Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., ako postupníkom dňa 28.03.2013 bola pohľadávka voči žalovanému z titulu nesplateného úveru č. 0562724262 vo výške dlžnej sumy 2.293,32 Eur postúpená spoločnosti Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., o čom bol žalovaný upovedomený písomným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky v súlade s ust. § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

V predmetnej právnej veci tunajší súd dňa 05.12.2013 č.k.: 4Ro/43/13-19 vydal platobný rozkaz v súlade s návrhom žalobcu. Z dôvodu, že platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk bol uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 12.02.2014 sp.zn.: 7C/88/2014 zrušený. Z dôvodu neznámeho pobytu žalovaného bol mu uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 12.02.2014 sp.zn.: 7C/88/2014 ustanovený opatrovník na zastupovanie v konaní a to súdna tajomníčka Okresného súdu Humenné. Opatrovníčka žalovaného vec ponechala na rozhodnutie súdu a zároveň vznesla námietku premlčania.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami a to zmluvou o splátkovom úvere č. 0562724262 zo dňa 26.08.2009, výpisom z účtu, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 27.02.2013 spolu s poštovou doručenkou, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 05.04.2013, vyjadrením právneho zástupcu žalobcu a na základe takto vykonaného dokazovania zistil nasledujúci skutkový stav:

G. G., Z.G., ako pôvodný veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 26.08.2009 zmluvu o splátkovom úvere č. 0562724262 podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Podľa čl. 1 zmluvy predmetom zmluvy bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi v sume, mene až za podmienok dohodnutých v zmluve. Výška úveru bola 1.700 Eur. Úroková sadzba bola ku dňu podpisu zmluvy dohodnutá vo výške 16,30 % ročne fixne. Splatnosť úveru bola dohodnutá formou mesačných splátok vo výške 50,37 Eur splatných k 20-tému dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky bola dňa 20.09.2009 a poslednej dňa 20.08.2013. Spracovateľský poplatok bol stanovený na sumu 63,04 Eur a taktiež poplatok za správu úveru vo výške 1,99 Eur. V čl. 2 bod 5 je uvedené, že zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka správať príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka.

Podľa bodu 2. čl. II. zmluvy dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, úverové podmienky, sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pre účely úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané bankou s účinnosťou od 01.08.2002 a Úverovými podmienkami Obchodné podmienky banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a Mikropodnikateľom účinné od 01.07.2007. Dlžník ďalej vyhlasuje, že bol bankou informovaný o skutočnostiach podľa § 37 ods. 2 zákona o bankách.

Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 27.02.2013 G. G., Z.G.. ako postupca žalovanému oznámila, že pohľadávku zo zmluvy o úvere postúpila žalobcovi ako postupníkovi, a že uvedený záväzok je možné od okamihu doručenia tohto oznámenia uhradiť výlučne plnením postupníkovi. Zásielka sa vrátila ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote naspäť pôvodnému veriteľovi.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Právny zástupca žalobcu vo svojich písomných vyjadreniach k žalobe uviedol, že pohľadávka žalobcu, čo do právneho dôvodu a výšky predstavuje neuhradenú časť úveru poskytnutého žalovanému právnym predchodcom žalobcu na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0562724262. Zároveň k písomnému vyjadreniu zaslal platobnú históriu splácania úveru, z ktorého vyplýva, že žalovaný dlží sumu 2.179,03 Eur, ktorá pozostáva z istiny nesplatennej časti úveru a z riadnych úrokov a poplatkov. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver v sume 1.700 Eur splatiť formou 48 pravidelných mesačných splátok so

stanovenou výškou splátky vo výške 50,37 Eur s dátumom splatnosti jednotlivých splátok k 20.dňu príslušného kalendárneho mesiaca. Dátum prvej splátky bol dohodnutý k 20.09.2009. Dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky bol dohodnutý k 20.08.2013. Medzi účastníkmi bola dohodnutá ročne úroková sadzba 16,3 p.a. a poplatok za správu úveru v súlade s článkom 5.2 úverových podmienok. Počas trvania úverového vzťahu žalovaný zaplatil sumu 412,67 Eur. V dôsledku omeškania žalovaného s riadnym a včasným plnením platobných povinností právny predchodca žalobcu zúčtoval konečný stav úveru k 30.09.2011, ktorý predstavoval neuhradenú sumu 2.179,03 Eur. Preto žalobca požaduje od žalovaného zaplatať pohľadávku vo výške 2.729,13 Eur, ktorá pozostáva z dlžnej istiny úveru vo výške 2.179,03 Eur, nesplatených zmluvných úrokov z úveru vo výške 499,27 Eur, nesplatených poplatkov za správu úveru vo výške 50,83 Eur. Neuhradená časť úveru vo výške 2.179,03 Eur pozostáva z nesplatenej istiny úveru, z riadnych úrokov vyčíslených za obdobie od uzatvorenia zmluvy t.j. od 26.08.2009 do 30.09.2011 a taktiež z poplatkov za toto obdobie, ktoré neboli k 30.09.2011 uhradené. Riadne úroky vo výške 499,27 Eur predstavujú úroky za obdobie od 01.10.2011 do vyhlásenia mimoriadne splatnosti t.j. do 18.02.2013. Nesplatené poplatky za správu úveru vo výške 50,83 Eur predstavujú poplatky za správu úveru od 01.10.2011 do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti t.j. do 18.02.2013. Na záver uviedol, že predložený výpis obrátov na úverovej zmluve a špecifikácia predstavujú nesporný dôkaz o pravosti a výške pohľadávky, nakoľko uplatnená pohľadávka je pôvodne pohľadávkou banky a je vypočítaná schváleným bankovým systémom, že predložené listiny považuje za jednoznačné dôkazy o pravosti a výške pohľadávky získané od právneho predchodcu, ktorým bola banka, ktorá je pod prísny dohľadom Ministerstva financií a T. H. G..

Z výpisu obrátov úverovej zmluvy č. 0562724262 ako sa nachádza na čl. 35-38 spisu vyplýva pohyb na predmetnej úverovej zmluve.

Žalobca ani právny zástupca žalobcu sa na pojednávanie nedostavili. Súdu písomne uviedli, že súhlasia, aby súd konal v ich neprítomnosti.

Ako vyplýva z § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

V zmysle § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

Podľa § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Ako vyplýva z § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Ako vyplýva z § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 10c uvedeného nariadenia, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

V zmysle § 3 nariadenia v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Ku dňu 13.3.2013 bola základná úroková sadzba J. X. H. vo výške 0,75 % p.a. a úroky z omeškania tak predstavujú výšku 8,75% ročne.

Podľa § 25 ods. 1, ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

V zmysle § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá úverová zmluva, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému, ktorý sa ho zaviazal vrátiť za stanovených podmienok. Keďže si túto svoju povinnosť neplnil, žalobca dňa 18.02.2013 zosplatnil celý úver a vyzval ho na zaplatenie predmetnej sumy.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovanej privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalovanej ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Na uvedený právny vzťah je tiež potrebné aplikovať zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 3 ods. 3, v zmysle ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

V slovenskom právnom poriadku existuje duálna právna úprava záväzkov, pričom rozlišujeme ich občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu. Vzťah dvoch kódexov súkromného práva a to Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je vzťahom *lex specialis* ku *lex generalis*, pričom použitie Občianskeho zákonníka je subsidiárne - právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. V rámci obchodno-záväzkových vzťahov existuje aj skupina vzťahov, ktoré môže označiť ako fakultatívne obchodné záväzkové vzťahy, v ktorých si zmluvné strany môžu v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti dohodnúť obchodnoprávny režim svojho záväzku (§ 262 Obchodného zákonníka).

Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevyklučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ide o kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné či ide o relatívne obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah.

Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorit oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal zvolením iného zákona, ktorý primárne nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého kontextu uzatvorenej zmluvy je zrejmé, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s ohľadom na to, že dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa.

Na základe vyššie uvedeného súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu.

Úverová zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená dňa 26.08.2009 a žalovaný sa poskytnutý úver zaviazal splácať formou mesačných splátok, pričom splatnosť poslednej

splátky bola ku dňu 20.08.2013. Účastníci konania si dohodli splátky vo výške 50,37 Eur s úrokovou sadzbou 16,30 % ročne.

Dňa 27.02.2013 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že pre porušenie čl. 7.6.1 písmeno a) Všeobecných obchodných podmienok vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa pohľadávka zo zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu a zároveň ho vyzval na zaplatenie pohľadávky vo výške 2.946,98 Eur do 10 dní odo dňa prevzatia tohto oznámenia. Z poštovej doručky vyplýva, že žalovaný si toto oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti neprevzal v odbernej lehote.

Právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 05.04.2013 oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka na spoločnosť Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. a toto oznámenie doručil žalovanému dňa 23.04.2013, preto je žalobca V danej právnej veci mal súd na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení, ktoré postúpenie bolo preukázané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch a preto má súd za to, že je daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto konaní.

Ďalej mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva.

Z predloženého výpisu vyplýva, že na poskytnutý úver žalovaný uhradil sumu 412,67 Eur. Poslednú úhradu vykonal dňa 7.6.2010. Prvú splátku mal vykonať dňa 20.09.2009 a poslednú dňa 20.08.2013. Pri každej jednotlivkej splátke prichádza do úvahy premlčanie samostatne a keďže opatrovníčka žalovaného vzniesla námietku premlčania, súd prihliadol na premlčanie aj v tomto prípade. Ako súd vyššie už uviedol predmetný právny vzťah je občiansko-právny vzťah vzhľadom na povahu účastníkov konania a preto aj pri námietke premlčania je potrebné vychádzať zo všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby (§ 101 Občianskeho zákonníka). K zosplatneniu úveru došlo ku dňu 18.02.2013 a žaloba bola podaná na súd dňa 25.11.2013. K zosplatneným splátkam k premlčaniu nedošlo. Avšak k splátkam pred zosplatnením k premlčaniu došlo a to ku splátkam splatným 3 roky pred podaním žaloby, tj. k splátkam splatným pred 24. 11.2013. Žalobca má preto nárok len na nepremlčané splátky od 20.12.2010 do 20.08.2013 / 33 splátok/ spolu s príslušenstvom.

Keďže úver predstavoval výšku 1700 Eur, ktorý mal byť splatený 48 splátkami a žalobca má nárok len na 13 splátok, žalovaný dlží žalobcovi na istine sumu 460,42 Eur. / 1700 /48 x 13 /.

Nakoľko sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu a súčasťou jednotlivých splátok a teda aj istiny bol aj úrok z úveru, súd sa ďalej pri svojom rozhodovaní v danom prípade zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru, keďže v úverovej zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba až vo výške 16,30 %.

Z internetovej stránky T. súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou do 5 rokov v období august 2009 činil úrok 12,95 % p.a. z toho je zrejmé, že dohodnutý ročný úrok z úveru medzi účastníkmi v danom prípade bol vyšší než dovoľuje zákon.

Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

Po prepočte tohto úroku, na ktorý by mal žalobca nárok pri zákonom určenej úrokovej miere 12,95 % od 20.12.2010 do 20.8.2013 je táto výška 588,07 Eur.

Posledným žalovaným nárokom bol poplatok sa správu úveru vo výške 1,99 Eur (60 SK) mesačne.

Podľa § 2 písm. e) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

V zmysle § 37 ods. 21 zákona NR SR č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o bankách“) banke, zahraničnej banke a pobočke zahraničnej banky sa zakazuje

požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.

Zákaz podľa ustanovenia § 37 ods. 21 sa prvýkrát uplatní na úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu, splatnú po 9. júni 2013 (§ 122s ods. 4 Zákona o bankách).

Z vyššie citovanej úpravy obsiahnutej v Zákone o bankách vyplýva, že účinnosťou novely č. 132/2013 od 10.6.2013 priamo zákon zakazuje bankám požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie úverových účtov. Možno konštatovať, že predmetná novelizácia bola akýmsi vyvrcholením v podobe zákonnej úpravy zákazu žiadania poplatkov za vedenie úverových účtov ako účtov, ktoré vznikajú na základe úverového vzťahu, ale ľudom nič neprinášajú a sú dôležité iba pre finančné inštitúcie.

V danej právnej veci sa jedná o poplatok, ktorý mal byť dojednaný a jednotlivé zložky sa stali splatnými ako súčasť splátky úveru pred uvedenou novelou zákona o bankách. Súd však predmetné dojednania o poplatku za vedenie úverového účtu podrobil súdnej kontrole v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetné dojednanie súd vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Je nesporné, že žalovaný ako klient a dlžník z úverového vzťahu bol povinný platiť žalobcovi ako veriteľovi poplatok za vedenie úverového účtu. Teda laicky povedané a rovnako asi aj chápané priemerným spotrebiteľom, žalovaný bol povinný platiť žalobcovi ako veriteľovi za to, že tento pre svoju vlastnú potrebu vykonával akúsi správu úverového účtu, teda sledoval prijatie splátok, prípadné omeškania alebo iné pohyby na účte, tak ako je to vyjadrené aj v citovanom ust. § 3 hlavy 2 Úverových podmienok, teda že spoločnosť na úverovom účte eviduje svoje pohľadávky voči klientovi. Súd má za to, že keď žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, no je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášal žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý predsa za poskytnutie úveru, resp. konkrétnej finančnej čiastky zaplatil žalobcovi ako veriteľovi odplatu vo forme úroku z úveru a preto na žalovaného ako spotrebiteľa a dlžníka nemožno prenášať úhradu takýchto nákladov. Zákon o spotrebiteľských úveroch definoval poplatok ako akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, no nemožno prijať záver, že pod takto definovaný pojem poplatku možno subsumovať akúkoľvek sumu určenú veriteľom predstavujúci úhradu jeho nákladov, pričom sa jedná o poplatok a úhradu predmetnej sumy, za ktoré spotrebiteľovi nie je poskytované žiadne protiplnenie, keď zo znenia Obchodných podmienok nevyplýva, žeby žalovanému bol poskytovaný výpis z predmetného úverového účtu, alebo žeby mal prístup k informáciám a údajom vedených na účte, teda jednalo sa čisto o administratívno-technické údaje pre žalobcu ako veriteľa. Na základe uvedeného potom súd nárok žalobcu na zaplatenie poplatku za vedenie úverového účtu považoval za nedôvodný a ako už uviedol vyššie, započítal aj platby žalovaného zaúčtované žalobcom na túto položku tak ako boli uvedené v splátkovom kalendári na úhradu istiny.

Súd preto zaviazal žalovaného len za zaplatenie sumy 1.048,49 Eur ako to vyššie odôvodnil a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

Pokiaľ sa jedná o uplatnený nárok na úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.179,03 eur ako istiny od 13.03.2013 do zaplatenia, súd v tejto časti považoval nárok za dôvodný iba čiastočne. Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania, tejto je v súlade so zákonom ako to súd vyššie odôvodnil, a taktiež aj dátum z omeškania, keďže k zosplateniu došlo 18.2.2013 a žalovaný mal dlžnú sumu uhradiť do 10 dní od doručenia oznámenia o zosplatení a žalovaný svoj záväzok v poskytnutej lehote splatnosti nezaplatil. Žalobca v podanej žalobe si žiadal priznať úroky z omeškania iba zo sumy istiny a úrokov z úveru za obdobie od uzatvorenia úverovej zmluvy tj. od 26.08.2009 do 30.9.2011. Úroky z úveru však patria žalobcovi iba od 20.12.2010, keďže predošlé splátky sú premlčané, a preto pri úrokovej sadzbe 12,95 % zo sumy 1700 Eur od 20.12.2010 do 30.9.2011 má žalobca nárok na úroky vo výške 208,69 Eur. Preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 460,42 Eur ako istiny a 208,69 Eur ako úrokov, teda spolu 669,11 Eur.

Súd preto zaviazal žalovaného len za zaplatenie sumy 1.048,49 Eur ako to vyššie odôvodnil a úrokov z omeškania zo sumy 669,11 Eur od 13.3.2013 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

K žalobcom uvádzaným skutočnostiam ohľadom ním predložených listín svedčiacich o pravosti a výške pohľadávky z titulu ich vypočítania bankovým systémom právneho predchodcu, ktorým bola banka a ktorý systém je pod dohľadom Ministerstva financií a T. H. G. súd uvádza, že podľa § 39 ods. 7 zákona NR SR č. 483/2001 o bankách v znení neskorších predpisov banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné viesť bankovú knihu, v ktorej denne zaznamenávajú obchody a pozície, ktoré sa nezaznamenávajú v obchodnej knihe podľa odsekov 1 až 6. Banka je povinná všetky pozície zaznamenané v bankovej knihe oceňovať a pri oceňovaní týchto pozícií je povinná zohľadňovať mieru kreditného rizika. Banka pri vypočítavaní kreditného rizika na účely podľa druhej vety berie do úvahy najmä očakávané straty vyplývajúce zo znehodnotenia majetku banky. V ďalšom v zmysle ust. § 39 ods. 15 písm. h) opatrením, ktoré vydá T. H. G. a ktoré sa vyhlasuje v zbierke zákonov, sa ustanovia metódy oceňovania pozícií zaznamenaných v bankovej knihe, spôsob výpočtu kreditného rizika podľa odseku 7 a podrobnosti o oceňovaní pozícií zaznamenaných v bankovej knihe vrátane frekvencie tohto oceňovania. Súd má za to, že predmetné ustanovenia a z nich vyplývajúce povinnosti majú svoj význam na účely bankovníctva či skúmania majetku, záväzkov či rizika v súvislosti s bankovým dohľadom prípadne s dohľadom štátu na bankový sektor, no na druhej strane ani sám zákon o bankách ani žiadne z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nepovažujú výpis vyhotovený týmto systémom za takú skutočnosť, ktorú by nebolo treba dokazovať a v zmysle § 125 Občianskeho súdneho poriadku je takýto výpis len z jedným dôkazom, ktorý je súd povinný v odôvodnení rozsudku vyhodnotiť tak ako mu to ukladá ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Prijat' takýto vyhranený záver o správnosti, úplnosti a nemennosti takéhoto výpisu a o jednoznačnosti a preukázaní nároku by potom mohlo viesť až do situácie, kedy by banka porušila, resp. dojednala v zmluve podmienky, ktoré by boli v rozpore so zákonom a na základe týchto, resp. takýchto údajov, by vyhotovila výpis, ktorý by potvrdzoval a preukazoval nárok banky, či iného subjektu ako aj v danej právnej veci, na zaplatenie nárokovanej sumy, kedy by sa súdu neostávalo iné, len nároku na základe takéhoto dôkazu vyhovieť. Teda možno uzavrieť, že ak žalobca ako postupník nadobudol pohľadávku od právneho predchodcu banky, táto sama skutočnosť neznamena jeho plný úspech v konaní a priznanie celého žalovaného nároku bez jeho ďalšieho posúdenia.

Podľa § 137 zák. č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok v platnom znení, ďalej len „O.s.p.“), trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Žalobca mal v konaní úspech v časti, v ktorej súd žalobe vyhovel a teda v časti o zaplatenie istiny 1.048,49 eur, čo predstavuje 48 % a žalovaný mal úspech v časti 52 %. Po odpočítaní úspechu žalovaného od žalobcu vznikol žalovanému nárok na náhradu trov konania v pomere 4%.

Keďže však žiadne trovy mu nevznikli a ani zo spisu mu nevyplývajú, súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolaie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.